

ποσότης ἐκ τοῦ διαυγοῦς ποτοῦ. Καί εἰς μίαν μὲν φιάλην μεταξὺ πεντήκοντα δὲν βλάπτει τοῦτο, ἀλλ' ὑπάρχουσι δέκα καὶ πέντε περίπου ἑκατομμύρια φιαλῶν ἐν τῇ μεγάλῃ σειρᾷ τῶν ὑπογείων, ἐκάστη δὲ φιάλη πρέπει νὰ διέλθῃ διὰ τῆς ἐργασίας ταύτης. Διὰ τοῦτο ὁ ἐπιτηδεῖως ἐκτελῶν αὐτὴν ἐργάτης θεωρεῖται πολῦτιμος. Κόπτει οὗτος τὸν θώμαγγα, ἀπορρίπτει τὴν συσσωρευθεῖσαν ὕλην καὶ μεταβιβάζει τὴν φιάλην εἰς τὸν παρακείμενον ἐργάτην, ὅστις ἀπογεμίζει αὐτήν. Πάντα δὲ ταῦτα γίνονται ἐντὸς ἐνὸς ἢ δύο λεπτῶν τῆς ὥρας. Κατόπιν ἡ φιάλη πωματίζεται διὰ μηχανῆς, διὰ τελευταίαν ρορᾶν μεταβιβάζεται εἰς ἄλλον ἐργάτην, ὅστις τὴν ἀσφαλίζει διὰ σύρματος, καὶ ἐκεῖθεν μεταφέρεται κανονικῶς εἰς τὸν ἄνω ὄροφον, ὅπως κοσμηθῆ διὰ κομποῦ μεταλλικοῦ καλύμματος, τεθῆ ἐπ' αὐτῆς ἡ ἐπιγραφὴ καὶ ἀποσταλῆ ἐκεῖ ὅπου θὰ ἐκτελεσθῇ τὸν προορισμὸν τῆς.

[Chamber's Journal].

Λ.

ΦΙΛΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀγαπητέ μου,

Πολὺς θόρυβος εἶχε γίνῃ τότε γιὰ τὸ νεοφώτιστο. Παλληκᾶρι ὡς εἰκοσιπέντε χρόνων, ἦρθεν ἀπὸ τὴν Σύριον. Ξέφυγεν ἀπὸ τὸ πατρικὸν τοῦ σπιτί, κούφτηκε σ' ἕνα καρᾶβι δικό μας ὅσο νὰ πατήσῃ χῶμα ἑλληνικόν, εἶδε κ' ἔπαθε. Τὰ Προξενεῖα σὲ κίνησεν ἤθελεν σάνει καὶ καλὰ οἱ δικοὶ του νὰ τὸν πάρουν· οἱ δικοὶ μας τότε κρατοῦσαν ἀπὸ τὰ δόντια τὸν ἐκρυβαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ σὰν πολῦτιμο λάφυρο, προφασίζονταν γιὰ χάρη του χίλιων εἰδῶν προφάσεις. Τέλος πάντων τὸν ἐδέχτηκεν ἡ Σύρα. Προτοῦ νὰ βγῆ στὴ γῆ τῆς, ἡ φήμη τὴν εἶχε διαλαλήσει ἐκεῖ τὴν ἰστορίαν του. Ἡ Παναγία, ἔλεγον, τότε φώτισε τὸν ἄνθρωπον. Γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστη πάθειεν ὅτι πάθειεν. Εἶχεν ὅλα τὰ καλὰ σ' ἄρχοντικὸν τοῦ πατέρα του. Ἀλλὰ τί τὰ ἤθελε τὰ καλὰ μπροστὰ στὸ μεγάλο, τὸ ἀτίμητο καλὸ ποῦ ὄνειρεῖονταν, μπροστὰ στὸ «χρυσελεφάντινον πύργον» τῆς ἀληθινῆς θεοσκείας ποῦ θάμπωνε τὰ μάτια του, μὲ φῶς πλημυρίζε τὸ πνεῦμα του, κ' ἔκανε ν' ἀναγαλλιάξῃ ἡ ψυχὴ του καὶ ν' ἀκοῦῃ τὰ λόγια ἐνὸς γέροντος παπᾶ, τοῦ παπᾶ ποῦ τὸν ἀντάμωνε κλεφτάτα καὶ τὸν ἐδασκάλει, — γλυκύτερ' ἀπὸ τὸ τραγοῦδι τὸν παραδεισίων Οὐρί; Μ' ἀγκάλες ἀνοιχτές τὸ δέχτηκαν οἱ Συριοὶ τὸ παλληκᾶρι. Κατόπιν ποῖος νὰ τρέξῃ νὰ τὸ προτιοῖ, νὰ τὸ κενερώσῃ γιὰ τὴν ἀπόφασή του, νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος, νὰ τοῦ ἐγκοιμᾶσῃ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἐδωγγελίου. Κ' οἱ παπᾶδες ὅλοι ἐκεῖ φιλοτιμήθησαν ποῖος νὰ τὸν κατηχήσῃ περισσότερο καὶ καλλίτερα κ' ἄλλος τοῦ μάθεινε τὸ «Πιστεῖον» καὶ ἄλλος τὸ «Πάτερ ἡμῶν», ἄλλος τοῦ ἐμῆνευε τοὺς Μακαρισμοὺς, ἄλλος λόγῳ τοῦ ἔβγαυεν ἀπάνον στὸ «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους!» Ἀρχοντονομικῶδες καμμιὰ δεκαριά μέλιον ποῖος νὰ τοῦ γίνῃ ἀνάδοχος καὶ τέλος πάντων σ' ἕνα ἔπεισε ὁ κληρὸς, κ' ἦταν γι' αὐτὸν ὑπερήφανος. Τὰ βαφτίσια ἔγιναν στὸν καθεδρικὸν ναὸ, πανηγυρικώτατα παρῶν ἦταν κ' ὁ Δεσπότης. Οἱ Συριοὶ καὶ τῆς Ἀθήνας οἱ ἐφημερίδες ἰστόρησαν τὴν γιορτὴν μὲ λαμπρότατα χρώματα καὶ κήρυξαν στὰ πέρατα τοῦ κόσμου τὸ κατόρθωμα, θριαμβὸν τῆς Χριστιανοσύνης. Ὁ νεοφώτιστος πῆγεν ὄνομα Χρῆστος ο. Σ. Τὴν ὥραν ποῦ βαφτίζονταν, ἔτυχε νὰ συναπαντηθοῦν ἀπόξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ἑνὸς τοκιστῆς ἀπὸ τοὺς πρώτους τοῦ τόπου κ' ἕνας ξένος ἄνθρωπος, ἐργατικὸς καθὼς φαίνονταν. Ὁ ξένος ρώτησε τὸν ἐντόπιον τί γίνονταν ἐκεῖ μέσα. Ὁ ἐντόπιος τοῦ εἶπε—καὶ τεντόνονταν κ' ἄστραφτε ἀπὸ εὐχαρίστησιν τὸ πρόσωπό του: — «Βαφτίζον τὸ νεοφώτιστο. Νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέστηεν, ἀπολωλὼς ἦν καὶ ἐρέθη!»

Κι ὁ ξένος τοῦ ἀποκρίθηκε ἤσυχος: «Τὸ μόνο φώτισμα εἶνε κανεὶς νὰ μὴν στῆ θεοσκεία τῶν πατέρων του».

Ἔτσι ἀπὸ ἕνα μῆνα τῆς Ἀθήνας οἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν, σὲ μίαν ἀκουοῦλα, τὰ ἑξῆς: «Ἐν Σύρῳ ἐρέθη ἔξωθεν τοῦ τελωνεῖου νεκρὸς ἐξ Ἀσιτίας ὁ πρὸ τινος βαπτισθεὶς νεοφώτιστος Χρῆστος».

Ποῖος νὰ εἶχε δικίον; ὁ τοκιστῆς ἢ ὁ ἐργατικὸς;

Ο ΦΙΛΟΣ ΣΟΥ

ἈΝΑ ΤΟ ἈΣΤΥ

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐγένετο ἡ ἐκκλῦσις τοῦ Λαχείου τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Μία ἡμέρα ἀκόμη συγκινήσεως καὶ αὐτὴ διὰ τὰς Ἀθήνας. Πόσαι εὐχαί, πόσαι ἐλπίδες, πόσα ὄνειρα! . . . Μὲ ποῖαν ἀπογοήτευσιν θὰ ἤκουσαν τὸν πρῶτον ἀριθμὸν ὅσοι δὲν τὸν εἶχαν καὶ πῶς θὰ ἐξήλευσαν τὸν ἕνα ἐκεῖνον, τὸν εὐνοούμενον τῆς Τύχης. . . Εἰς τὴν σημερινὴν οἰκονομικὴν στενοχωρίαν ἐβδομήκοντα χιλιάδες φράγκων, αἱ δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα. Ἐξασφαλίζει κανεὶς τοῦλάχιστον ἕνα θέρος δροσερώτατον καὶ ἕνα χειμῶνα θερμώτατον, ἢ ἂν εἶνε ἐκ τῶν εὐτυχῶν ἐκεῖνων οἱ ὅποιοι ἔχουν ἐξησφαλισμένην τὴν θερμοκρασίαν, ἀναχωρεῖ χωρὶς ἐνδοικισμοῦ πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως τοῦ Σικάγου. . . Ἀλλ' ὁ εὐτυχῆς κάτοχος τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ δὲν ἐγνώσθη ἀκόμη καὶ ποῖος ἤξεύρει τί φρονεῖ περὶ τῆς ἀξίας καὶ τῆς χρήσεως τοῦ πλοῦτου!

+

Σπουδαίαν ἔλλειψιν τῆς πόλεως μας θάναπληρώσῃ ἡ αἴτησις, τὴν ὅποιαν σκοπεύει νὰ πευθύνῃ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸν Δῆμον ὁ κ. Μοντενέγρος, ὁ διευθυντῆς τοῦ γνωστοῦ παρ' ἡμῖν θηριοτροφείου, τὸ ὅποιον, ἀφ' οὗ ἐπὶ μακρὸν ἀπεθαύμασαν αἱ Ἀθηναί, μεταφέρει τώρα εἰς Πειραιᾶ. Ὁ κ. Μοντενέγρος σκοπεῖ νὰ ἐγκατασταθῇ ὀριστικῶς ἐν Ἑλλάδι καὶ νὰ ἰδρύσῃ ζωολογικὸν κήπον, τὸν ὅποιον θὰ πλουτίσῃ δι' ὅλων τῶν εἰδῶν τῶν ζῶων, οὕτως ὅστε ἡ πρωτεύουσα ν' ἀποκτήσῃ ἕν ζηλευτόν, πληρὲς καὶ ὠραῖον ζωοτροφεῖον, μέλλον νὰ ποτελέσῃ σταθμὸν προόδου παρ' ἡμῖν. Ὁ κ. Μοντενέγρος θὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Δήμου ἢ νὰ προβῇ αὐτὸς ἰδίαις δαπάναις εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ θηριοτροφείου καὶ τὸν πλουτισμὸν του, ἀφιέρμενης αὐτῷ τῆς ἐπιβλέψεως καὶ διευθύνσεως τοῦ κήπου πρὸς δὲ καὶ τοῦ διορισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ, ἢ τὴν παροχὴν ὑποστηρίξεως παρὰ τοῦ δήμου καὶ τῆς κυβερνήσεως πρὸς διατήρησιν τοῦ κήπου, εἰς ὃν ἡ εἴσοδος θὰ ἐπιτρέπεται ἀντὶ ἑλαχίστου τιμῆματος. Αἱ προτάσεις κρῖνονται συμπεύρουσαι καὶ εὐχόμεθα νὰ γείνωσιν ἀποδεκταί. Εἰς Ζωολογικὸς Κήπος καλός, εἶνε βεβαίως τὸ διδακτικώτερον καὶ ἐνταυτῷ διασκηδαστικώτερον τῶν δημοσίων θεματίων.

+

Μέθοδος ζωοποικτικῆ, τόσῳ γνωστῆ καὶ πετριμμένη, ὅσον καὶ ἡ διάσημος τοῦ πορτοφολίου, ἐξἠκολούθει νὰ κἀμνη θύματα. Αἱ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν τὸ ἑξῆς γεγονός: Εἰς παντοπώλῃν τινὰ παρὰ τὸ Γεράνιον